

Bölcs poncichterek, pazarló Löver lakók

Szép Ernő ugyan nem földrajzi értelemben írt a napos oldalról, hanem az élet sikeressége szempontjából, de a sikeres élethez a jó lakóhely is hozzátartozik az biztos. Földrajzusként ezért nem találok meglepőnek, hogy a Szent Mihály domb és környéke már a rómaiak idejében lakott volt, aztán természetesnek tűnik az is, hogy a poncichterek is itt építik meg girbe-gurba utcáikat. De miért is?

Kezdjük a Löverekkel. Az 1800-as években a Szedresen túl még kertek és az erdő következnek, az Alsó Löver utca első említéseis csak 1886-ból származik. A Soproni-hegység város felé eső része, melyet Alsó és Felső Löverre osztunk, egykor a polgárság nyári üdülő, pihenő, hűsítő helye volt, ahová tavasszal felköltöztek a tehetősebb soproniak, ősszel pedig visszamentek a biztonságosabb és melegebb városba. A Soproni-hegység északra nyíló lankái ugyanis jóval kevesebb napsütést kapnak, mint a Szent Mihály domb, pontosabban mondván a nap beesési szöge kisebb a Löverekben, mint a túloldalon. A kevesebb napenergia hűvösebb éghajlatot eredményez, így válhatott a forró nyári hónapok idején a Löver ideális lakóhellyé. De a többi évszakban is ugyanígy kevesebb a Nap által adott energia, így a Löver mindig hűvösebb, mint a Szent Mihály domb.

A pár fokos eltérés a Szent Mihály dombot kellemesebb és naposabb városrészé teszi, ezt már elődeink is megfigyelték. A bölcs poncichterek élvezték a természet adta kellemes klímát, a későbbi állandó Löver lakók pedig fizethették a kicsit magasabb fűtési költségeket.

Taschner Tamás 2013.